

været i Stand til at komme til Klarhed over hans Andragendes Berettigelse, thi samtlige Bilag til Sagen heror i Finansministeriet, og Udvalget har derfor ikke kunnet danne sig nogen virkelig begrundet Mening om den og nøjes derfor med at foreslaa at henvise Andragendet til Finansministerens Undersøgelse.

Endelig findes der et Ændringsforslag fra det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup), som foreslaar at henvise Andragendet under Nr. 15 i Betænkningen til Finansministeren. Dette Ændringsforslag skal jeg imidlertid ikke omtale, før jeg har hørt den ærede Forslagsstillers Udtalelse.

Pinstrup: Som den ærede Ordfører (Mads Larsen) nu til Slut bemærkede, har jeg tilladt mig at stille et Ændringsforslag vedrørende Andragendet under Nr. 15 i Betænkningen. Dette Andragende er fra Boelsmand L. P. Larsen af Hellevad ved Hjallerup om Forhøjelse af Invalideunderstøttelse. Jeg beklager meget, at det ærede Udvalg ikke har indstillet, at dette Andragende henvises til Finansministeren. Jeg har den Opfattelse, at Samfundet har Pligt til at støtte Invaliderne paa en saadan Maade, at de ikke bliver henvist til at skulle søge til Fattigvæsenet om Forsørgelse. Samfundet har paalagt dem at aftjene det, man kalder Værnepligten, og naar de under Aftjeningen af denne kommer til Skade, mener jeg, at Samfundet har en Pligt overfor dem, og det erkender Samfundet ogsaa, men det er ikke altid, at det erkender det paa en saadan Maade, at vedkommende kan være tjent dermed. Og det mener jeg ikke er Tilfældet i det foreliggende Tilfælde, som jeg her skal berøre med et Par Ord. Vedkommende Andrager kom ved Aftjeningen af sin Værnepligt i 1898 til Skade ved en Kanonspængning, hvorved han fik en Broksskade, der i Aarenes Løb har forværret sig særdeles meget, saa at han nu har, hvad Lægerne kalder, en dobbelt Brok. Han skal gaa meget forsigtigt, hans Gang er stiv og foroverbøjet, og han er ganske arbejdsudygtig. Jeg gør opmærksom paa, at det i det indsendte Andragende ved en Ubehjælpssomhed fra Andragerens Side er anført, at han er til Dels arbejdsudygtig. Jeg beklager, at det ærede Udvalg har hæftet sig ved dette og ikke tilstrækkelig agtet paa, hvad Lægeerklæringen siger. Thi i Erklæringen fra Lægen, Dr. Lauesgaard i Aalborg, af 9. August 1913 skriver denne, at „alene Brokket, hvis Brokport tager 4 Fingre, og som stadig foraarsager

ham Smerter, forhindrer ham nu fuldstændig i alt almindeligt Landbrugsarbejde“. Jeg har søgt Underretning om denne Mand og hans Forhold, og jeg skal tillade mig at anføre, at vedkommendes Sognepræst skriver til mig, at Andrageren har 6 Børn, hvoraf det ældste er 11 Aar, og førstøge. Sognepræsten medgiver ham sin bedste Anbefaling med Ønsket om, at hans Hjem maa blive opretholdt uden at ty til Fattigvæsenets Hjælp, en Mulighed, der ellers foreligger, hvis Invalideunderstøttelsen ikke bidrager til at dække Udgifterne ved den nødvendige Arbejdskraft. Jeg har benyttet den Ferie, vi nu har haft, til at aflægge et Besøg i denne Mands Hjem for personlig at faa et Indtryk af Forholdene og til at tale med Folk paa Egnen, som kendte hans Forhold særdeles nøje. Jeg fik bl. a. der at vide, at Beboerne paa Egnen har en Tid før Jul indsamlet, saa vidt jeg erindrer, ca. 300 Kr. til ham, netop for at undgaa, at denne Familie skulde komme paa Fattigvæsenet. Ved det Besøg, jeg aflagde, talte jeg tillige med den Sognepræst, som har skrevet det Brev, jeg før nævned, og med Mandens Naboer, og jeg saa Forholdene i hans Hjem. Den vedkommende Familie, altsaa Mand, Kone og 6 Børn under 11 Aar, beboer et Boelssted paa ca. 20 Tdr. Land, og de skylder paa dette omtrent, hvad det er værd. Nu er Forholdet det, at Manden efter Lægeerklæringen, og efter hvad jeg fik konstateret ved Samtaler med Naboerne og andre Mænd, som kendte ham, aldeles ikke kan forrette Landbrugsarbejde, saa at han maa holde en voksen Karl til at gøre Arbejdet. Dertil forslaar den Invalideunderstøttelse, han faar, ikke, og derfor er det en Betingelse for, at han kan blive ved Ejendommen, at Understøttelsen forhøjes. Ellers er det efter de Oplysninger, jeg har faaet, min fulde Overbevisning, at denne Familie vil komme paa Fattigvæsenet, og da det er en selvsagt Ting, at en Familie af den Størrelse ikke kan leve af 344 Kr. om Aaret, vil altsaa det offentlige komme til at ofre meget mere paa den. Derfor mener jeg at gøre ret i indstændigt at henstille til den højtærede Finansminister og Finansudvalget, at man i Stedet for at lade denne Familie komme paa Fattigvæsenet yder den en Forhøjelse af Understøttelsen i Henhold til Invalideforsørgelsesloven. Tilmed har Familien det bedste Lov i enhver Henseende paa Egnen.

Det er lidt vanskeligt at blive klar over de Lovbestemmelser, der vedrører